

Arrest

nr. 149 833 van 20 juli 2015
in de zaken RvV X en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om enerzijds bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en om anderzijds bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vragen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat R. KHAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

DEEL I: Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoeker kwam op 29 maart 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 april 2004 een asielaanvraag in.
2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 22 april 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).
3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 juni 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.
4. Verzoeker diende op 19 maart 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Eveneens op 28 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden op 15 november 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 145 375).

Thans vraagt verzoeker de Raad om de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen.

De motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2013 werd ingediend door :

J.(...), S.(...)

nationaliteit: India

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 29 maart 2004 ononderbroken in België zou verblijven, zich intussen geïntegreerd zou hebben, zich zou kunnen uitdrukken in het Nederlands, hechte banden zou hebben met België, gewerkt heeft (zie schrijven vakantiekas), een arbeidscontract voor onbepaalde duur bijbrengt dat door AN-KEE SPRL werd ondertekend en dat voorziet in een bruto maandloon van 1480 euro en 1 getuigenverklaring voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 29 maart 2004, deze asielaanvraag werd afgesloten op 10 juni 2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied dat aan hem betekend werd op 22 april 2004 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk 2 maand 12 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Keusters stelt dat betrokkene nog steeds vreest voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar zijn land en dat hij hiervan de nodige bewijsstukken zou kunnen bijbrengen. De raadsheer gaat verder door te verwijzen naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er wordt echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven en de vrijheid van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven en vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester Keusters stelt dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van vertoger te horen bevestigen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. In deze aanvraag heeft betrokkene alle feitelijke informatie kunnen verschaffen die hij wenst en kan staven met nuttige stukken.

Het aangehaalde feit dat betrokkene reeds in 2007 en 2009 verzocht om de regularisatie van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om nadat hij reeds in 2004 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekende, illegaal in België te blijven, nog één aanvraag 9.3 en 3 aanvragen 9bis in te dienen en geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hij betekende. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procédures en (daarmee) het verlengen van het verblijf."

De motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: J.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 september 2012.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 21 september 2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 19 maart 2013."

6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 juli 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: J.

voornaam: S.

geboortedatum: 21.08.1977

geboorteplaats: Jalandar

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21.09.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.11.2013.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie,

zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 29.03.2004 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de CGVS op 14.06.2004. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Zijn asielaanvraag werd dus negatief afgesloten, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond.

Betrokkene heeft tevens tot 4 maal toe een regularisatieaanvraag ingediend op een termijn van 11.12.2006 tot en met 19.03.2013 op basis van artikel 9bis/9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten en aan hem betekend. Het beroep tegen de laatste negatieve 9 bis beslissing heeft geen schorsende werking (ingediend op 13.12.2013). De omstandigheid dat de terugleiding naar India wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21.09.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.11.2013. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21.09.2012. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.11.2013.”

DEEL II: Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (rolnr.: RvV X) en de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen (RvV X) wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten.

DEEL III: De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet ontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid. De verwerende partij stelt in haar nota het volgende:

“Verweerder laat gelden dat ingevolge de recente wetswijzigingen bij Wet van 10.04.2014, in werking getreden op 31.05.2014, artikel 39/57 derde lid Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“(…)”

In casu werd de bestreden beslissing betekend op 10.07.2015, terwijl de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas werd ingediend bij verzoekschrift van 17.07.2015.

De vordering is laattijdig ingediend, nu de laatst nuttige dag om een vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid in te dienen 15.07.2015 was.

Om die redenen is de vordering onontvankelijk.”

1.2. Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

1.3. De verwerende partij voert in haar exceptie aan dat de gereduceerde termijn van 5 dagen zou gelden omdat het om een tweede verwijderingsmaatregel zou gaan.

1.4. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verwerende partij in haar exceptie niet verduidelijkt welke eerdere verwijderingsmaatregel een reductie van de termijn zou kunnen verantwoorden. Ter terechtzitting verwijst de raadvrouw van de verwerende partij naar de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat er aan verzoeker 21 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

1.5. De Raad stipt echter aan dat verzoeker op 19 maart 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarin argumenten worden aangehaald die verband houden met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dienen de beroepsmogelijkheden garanties te bieden op het vlak van toegankelijkheid, kwaliteit, snelheid en schorsend effect, waarbij er slechts sprake is van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM wanneer het beroep van aard is om te vermijden dat de schade daadwerkelijk ontstaat (cf. EHRM, 7 juli 2015, V.M. en anderen/België, §§ 197-202). In het licht van deze rechtspraak lijkt het bezwaarlijk verantwoord om de beroepstermijn in casu op grond van de hierboven vermelde bepaling tot vijf dagen terug te brengen. De eerdere verwijderingsmaatregel dateert immers van bijna 3 jaar voor de huidige waardoor ondertussen bepaalde aanspraken zouden kunnen ontstaan die niet kunnen worden onderzocht.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid ratione temporis dient te worden verworpen.

1.6. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

1.7. De verwerende partij werpt een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van dit bevel opnieuw een bevel om het grondgebied zou moeten worden getroffen. Het beroep zou verzoeker bijgevolg geen enkel nut kunnen opleveren.

1.8. De Raad wijst er echter op dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het in

casu een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de schorsing van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“2. Onderhavige vordering kan alleen ingesteld worden indien er een uiterst dringende noodzakelijkheid daartoe bestaat. Zulks is in casu het geval, zoals uit de hierna gegeven uiteenzetting zal blijken.

Het feit dat verzoeker wordt vastgehouden impliceert dat verwerende partij zinnens is om verzoeker effectief terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Het is duidelijk dat verwerende partij beoogt om het door haar gestelde doel te realiseren binnen een korte termijn, termijn die korter is dan de gebruikelijke duur van een gewone annulatie- en schorsingsprocedure voor uw Raad.

Zoals bij de uiteenzetting van de middelen hierna zal blijken, vreest verzoeker dat aan zijn bestaand gezinsleven een einde zal worden gesteld. De mogelijke schending van het fundamentele recht ex artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker verantwoordt het instellen van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 juli 2015 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van verzoeker is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 20, *“inzonderheid lid 1 en 2.a”* en 21, *“inzonderheid lid 1”* van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Doordat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de Minister, bij het nemen van de bestreden beslissing, voldoende rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker

Terwijl bij het nemen van een beslissing tot verwijdering terdege rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling

Zodat de genoemde verdragsbepalingen, de genoemde wetsbepaling en genoemd beginsel, al dan niet in samenlezing, geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) bepaalt als volgt:

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald.

Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

[...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 21 van het VWEU bepaalt als volgt:

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

[...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch recht van het bepaalde in artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (terugkeerrichtlijn), omzetting die krachtens artikel 20 van de richtlijn ten laatste op 24 december 2010 diende te gebeuren:

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

2. Verzoeker leeft en verblijft sedert 2004 in België.

Er kan niet redelijk betwist worden dat zijn privé-leven sedert dat ogenblik in België afspeelt.

Overwegende dat de loutere verwijzing naar rechtspraak in andere zaken gewezen oor het Europees Hof van de Rechten van de Mens geen afdoende motivering is.

Dat bovendien vastgesteld dient te worden dat in het arrest SOLOMON dat aangehaald wordt het Hof bepaalt dat verbreking van een gezinsleven leidt tot een niet gerechtvaardigde inbreuk op art. 8 EVRM.

Dat verzoeker niet begrijpt hoe deze verwijzing een uitwijzing kan ondersteunen.

Dat minstens dient vastgesteld te worden dat de verwijzing "in die zin" materieel onjuist is.

Dat inzake OMOGEGIE een samenwoonst van 6 jaar beoordeeld werd (eigenlijk 4 jaar door de Noorse autoriteiten, wat geen uitstaans heeft met een privé-leven van 11 jaar zoals in casu.

Dat in de zaak KONSTANTINOV het gaat over de problematiek van strafrechtelijke veroordelingen.

Dat deze in casu niet voorliggen zodat ook deze referentie niet adequate is.

Dat voor wat betreft de zaak Nyanzi een verblijf van 6 jaar aan de beoordeling van het Hof gelegd werd.(8 jaar op het ogenblik van de beoordeling)

Dat ook dit geen casus is die vergeleken kan worden met de 11 jaar van verzoeker.

Dat het Hof in dat geval eveneens stelde dat er een afweging diende gemaakt te worden tussen de belangen van de autoriteiten en deze van betrokkene.

Dat in casu geen enkele afweging gemaakt werd.

Dat er zelfs geen verwijzing gemaakt wordt naar deze belangen.

Dat bovendien de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik de link legt tussen de situatie van verzoeker die helemaal niet bekeken wordt en de aangehaalde rechtspraak.

Dat de verwijzing naar de genoemde rechtspraak ten andere niet afdoende is, nu geen afweging gemaakt werd tussen de bijzonder lange integratie van verzoeker, en dit in tegenstelling tot de situatie in de door het EHRM behandelde situaties.

Dat ook geen afweging gemaakt wordt met de belangen van de Belgische Staat.

Dat dit schendingen uitmaken van het proportionnaliteitsbeginsel.

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is, nu de verwijzing zuiver formeel en stereotype is en kunnen aangehaald worden in gelijk welk dossier.

Dat er geen sprake is van enig concreet nazicht noch afweging van dit privé leven.

Dat verwerende partij nochtans op de hoogte was van dit privéleven nu desbetreffend stukken bijgebracht werden door verzoeker. Dat dit des te zwaarwichtiger geworden was nu verzoeker in afwachting van de behandeling van zijn vorig beroep nog ruim 2 jaar extra in het land verbleef.

Dat verzoeker geenszins verantwoordelijk is voor de behandelingstermijn van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch voor de omstandigheid dat ingeval van vertrek uit België hij wat betreft de weigering van regularisatie 9 bis zijn belang verliest, zodanig dat zijn privéleven niet meer aan het oordeel van de rechtbank wordt voorgelegd.

Dat artikel 13 van het EVRM in de vereiste van een effectief rechtsmiddel voorziet.

Dat het dan ook niet op gaat te stellen dat het verblijf van verzoeker in illegaliteit werd opgebouwd, nu minstens voor wat betreft de periodes van procedure en beroep verzoeker op grond van de hogere rechtsnorm geen andere keus heeft dan in het land te verblijven.

Dat in de mate dat verzoeker de schending van een hogere rechtsnorm opwerpt en in afwachting van appreciatie door een onafhankelijke rechtelijke macht, het onterecht is dat de illegaliteit van het verblijf aan verzoeker zou tegengeworpen worden.

Dat deze motivering voor zover zij niet als stereotype afgedaan wordt – wat zij ook is, nu alweer in concreto geen beoordeling van het werkelijke privé-leven gedaan wordt – alleszins niet afdoende is en een schending uitmaakt van art

3. De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt, bij zijn beoordeling van de situatie van verzoeker in het licht van een eventuele schending van artikel 8 EVRM, met geen enkel concreet element rekening.

Het is duidelijk dat beoordeling van het gezinsleven van verzoeker door de gemachtigde van de Staatssecretaris, gebrekkig is.

De schending van het gezins- en familieleven is bovendien ernstig: verzoeker dreigt voor langere tijd van België weggehouden zal worden gelet op het hangende doch nog niet definitief zijnde inreisverbod.

4. Overwegende dat de bestreden beslissing melding maakt van de nog hangende procedure.

Dat nochtans het duidelijk is dat de verwezenlijking van het gegeven bevel het grondgebied te verlaten, een schending zal uitmaken van art.13 EVRM.

Dat immers in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn zijn procedure te benaarstigen nu hij volgens vaste rechtsspraak zijn belang verliest bij de beoordeling van zijn beroep tegen de negatieve 9 bis indien hij het land verlaat.

Dat de vertegenwoordiging door een raadsman dit niet vermag op te vangen.

Dat hem aldus een effectief rechtsmiddel ontnomen wordt.

Dat alwaar de bestreden beslissing minstens niet correct gemotiveerd is.

Dat bovendien de nietigverklaring van de negatieve beslissing inzake 9 bis en het inreisverbod de motivering van huidige beslissing aantasten.

Het enig middel is ernstig..”

2.3.2.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het EVRM aangezien hij volkomen in gebreke blijft toe te lichten op welke wijze deze verdragsartikelen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 20 en 21 VWEU. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 20

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 21

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

2. Indien een optreden van de Unie noodzakelijk blijkt om deze doelstelling te verwezenlijken en de Verdragen niet in de daartoe vereiste bevoegdheden voorziet, kunnen het Europees Parlement en de Raad, volgens de gewone wetgevingsprocedure bepalingen vaststellen die de uitoefening van de in lid 1 bedoelde rechten vergemakkelijken.

3. Ter verwezenlijking van dezelfde doelstellingen als in lid 1 genoemd en tenzij de Verdragen in de daartoe vereiste bevoegdheden voorzien, kan de Raad, volgens een bijzondere wetgevingsprocedure, maatregelen inzake sociale zekerheid en sociale bescherming vaststellen. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen, na raadpleging van het Europees Parlement.”

De Raad merkt op dat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van deze verdragsartikelen aangezien hij in gebreke blijft aan te tonen dat hij als burger van de Unie kan worden beschouwd, zoals bedoeld in deze verdragsartikelen. Verzoeker is onderdaan van India en levert niet het bewijs van het feit dat hij de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het middel mist op dit punt elke grondslag.

2.3.2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

2.3.2.6. Verzoeker betwist geenszins de concrete vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum”* waardoor deze laatste een bevel diende af te leveren om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist evenmin dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat hem op 15 november 2013 ter kennis werd gebracht.

2.3.2.7. In zijn middel poneert verzoeker in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.3.2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt enig gezinsleven op Belgisch grondgebied aannemelijk te maken. Uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat betrokkene een alleenstaande vrijgezel is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er met betrekking tot zijn gezinsleven elementen bestaan waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening diende te houden. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening hield met het langdurige verblijf van verzoeker op Belgisch grondgebied, aangezien in de beslissing het volgende wordt overwogen: *“Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (...).”*

2.3.2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen privé- en gezinsleven' uit het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin ze verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er moet sprake zijn van een effectief beleefd privé- of gezinsleven of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn omgeving, wat een feitenkwestie is.

2.3.2.10. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een verwijzing naar zijn langdurig illegaal verblijf, maar brengt geen enkel concreet gegeven dat toelaat de duurzaamheid van zijn bindingen in België te beoordelen.

2.3.2.11. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een privé- of gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

2.3.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker verwijst in zijn middelonderdeel inzake artikel 13 van het EVRM naar de procedure *“tegen de negatieve 9bis”*. Door deze verwijzing wordt echter geen schending van een bepaling van het EVRM aannemelijk gemaakt. Gezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de beslissing het volgende wordt gesteld: *“Het beroep tegen de laatste negatieve 9 bis beslissing heeft geen schorsende werking (ingediend op 13.12.2013). De omstandigheid dat de terugleiding naar India wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.”*

2.3.2.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Voor zover dienstig aangevoerd, werd geen schending aangetoond van de artikelen 20, *“inzonderheid lid 1 en 2.a”* en 21, *“inzonderheid lid 1”* van het VWEU, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“1. Krachtens artikel 39/82 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve beslissing enkel worden bevolen op voorwaarde dat die onmiddellijke tenuitvoerlegging een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen aan verzoeker. Dit is in casu het geval.

2. Op 6 juli 2015 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing, die erop gericht is om zijn desnoods gedwongen te repatriëren. Verzoeker wordt thans vastgehouden.

Het feit dat verzoeker wordt vastgehouden impliceert dat verwerende partij zinnens is om verzoeker effectief terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Het terugleiden van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit.

Het privé en gezinsleven van verzoeker speelt zich immers in België af.

De bestaande banden zouden ernstig worden verstoord indien verzoeker het Belgische grondgebied gedwongen zou moeten verlaten, en dit voor langere tijd (zie ook het aan verzoeker opgelegde inreisverbod).

Het motief van de bestreden beslissing, als zou er ook geen sprake zijn van een bestaand gezinsleven kan niet aangenomen worden.

Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd door uw Raad voldoende bevonden als verantwoording van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

3.4.2.3. Aangezien uit de bespreking van het middel gebleken is dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet voldoende rekening heeft gehouden met de specifieke elementen die eigen zijn aan de situatie van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, is er te dezen sprake van een evident nadeel. Het gezinsleven van verzoeker met zijn broer komt in de bestreden beslissing geenszins aan bod, zodat de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken die verband houdt met de bepalingen van het EVRM.

(RvV 122.052 van 2 april 2014)

Het feit dat verzoeker sedert 2004 in België is, waar zijn volledig sociaal leven zich afspeelt toont voldoende, gelet op de duur van het verblijf de schending, minstens de mogelijke schending van zijn privéleven aan.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.”

2.4.2.2. Verzoeker verwijst in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoofdzakelijk naar de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het erin vervatte recht op privé- en gezinsleven. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker zich baseert op de ernstige verstoring van *“bestaande banden”* maar deze blote bewering niet in het minst adstrueert met concrete elementen. Zoals reeds werd gesteld bij de bespreking van het middel, kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM hoegenaamd niet bewezen worden geacht, waardoor er in casu geen sprake is van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

DEEL IV: De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen:

1. Ter terechtzitting preciseert de aanwezige raadsvrouw van verzoeker dat het verzoekschrift gestoeld is op artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 oktober 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende inreisverbod. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 10 juli 2015 een beslissing betekend kreeg houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en dat hij sedertdien van zijn vrijheid werd beroofd. Bijgevolg is verzoeker thans het voorwerp van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt.

Ingevolge voormeld artikel 39/85, tweede lid, van de vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), dient het verzoekschrift aan volgende voorwaarden te voldoen:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

(...)

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

(...)

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd.”

2.1.1. De toepassing van de voorwaarde betreffende de uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen

2.1.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“2. Onderhavige vordering kan alleen ingesteld worden indien er een uiterst dringende noodzakelijkheid daartoe bestaat. Zulks is in casu het geval, zoals uit de hierna gegeven uiteenzetting zal blijken.

Het feit dat verzoeker wordt vastgehouden impliceert dat verwerende partij zinnens is om verzoeker effectief terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Het is duidelijk dat verwerende partij beoogt om het door haar gestelde doel te realiseren binnen een korte termijn, termijn die korter is dan de gebruikelijke duur van een gewone annulatie- en schorsingsprocedure voor uw Raad.

Zoals bij de uiteenzetting van de middelen hierna zal blijken, vreest verzoeker dat aan zijn bestaand gezinsleven een einde zal worden gesteld. De mogelijke schending van het

fundamentele recht ex artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker verantwoordt het instellen van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.1.3. De Raad merkt op dat door de verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Het inreisverbod trad trouwens krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend, met name 15 november 2013. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies) bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

2.1.4. Met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting op het feit dat de verwijdering van verzoeker op grond van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) van 10 juli 2015 tot gevolg heeft dat hij zijn belang zou verliezen bij de hangende schorsingsprocedure tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad aanvaardt dat de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen wordt geacht.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing uit het verzoekschrift van 14 december 2013. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

2.2.1.1. Wat de aangevoerde ernstige middelen betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 14 december 2013 in zijn eerste, vierde en vijfde middel de schending aanvoert van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker heeft bij een terugkeer naar Pakistan alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven. (ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoeker reeds vloeiend Nederlands spreekt en dat hij dagelijks in zijn vriendenkring Nederlands spreekt, wat duidelijk zijn integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komt.

Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen.

Verzoeker zal als dynamische en harde betrouwbare gedreven werker onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van hun verblijfsstatuut.

(ho Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoeker in België verblijft een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met zijn land van herkomst na al die jaren in België verloren hebben.

Een terugkeer zou dus betekenen dat hij wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waar hij een sociaal en psychologisch evenwicht gevonden heeft.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.

Het gezinsleven en sociaal leven van verzoeker zouden ten eerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met art3 van het EVRM.

Dat bovendien het recht op respect van het privé-leven van verzoeker geschonden zou worden.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoeker naar Pakistan is volledig disproportioneel en gevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

Er dient vastgesteld te worden dat zelfs geen afweging gemaakt wordt tussen de belangen van de Belgische Staat bij terugdrijving van verzoeker."

(...)

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid/7

Doordat de DVZ meent dat verzoeker de aanvraag 9bis dient te doen in zijn land van herkomst.

Een terugkeer is nochtans ten eerste gevaarlijk.

Door de bestreden beslissing worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden.

Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd.

Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Pakistan loopt verzoeker het reëel risico te worden onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé- familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoekers is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld, zoals hij ten andere uiteenzette bij zijn aanvraag. Verzoeker heeft hier een Belgische vriendenkring opgebouwd. Verzoeker is immers sinds zo'n 10 jaar in België.

Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip "privé-leven" ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277).

Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven van verzoekers. . .

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”

2.2.1.2. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat verzoeker de ingeroepen schendingen niet in het minst staft met concrete informatie. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de bepalingen van het EVRM onmogelijk betrokken kunnen worden op de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing heeft geen enkele invloed op de verblijfssituatie van betrokkene. Met de laatstgenoemde beslissing werd immers geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van verzoeker van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van de ingeroepen bepalingen van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574).

2.2.1.3. Daarbij komt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 maart 2013 in het kader van de buitengewone omstandigheden enkel summier melding had gemaakt van artikel 3 van het EVRM, zodat de schendingen die in het schorsingsverzoek worden aangehaald absoluut niet dienstig zijn:

“Dat vertoger deze aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Indië daar zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat vertoger immers nog steeds vreest voor zijn leven en vrij- heid bij een mogelijke terugkeer naar zijn land ;

Dat vertoger hiervan de nodige bewijsstukken kan bijbrengen.

Dat artikel 3 van het E.V.R.M. uitdrukkelijk bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ;

Dat vertoger dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Indië om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf;

Dat vertoger verwijst naar de criteria voor regularisatie en in het bijzonder naar de punten 2.8 A en 2.8 B (duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 ;

Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de vorige staatssecretaris voor Asiel en Migratie Wathélet zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen ;

Dat ook huidige staatssecretaris De Block te kennen heeft gegeven dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet tot de regering een eventueel ander beleid zou meedelen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gébruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend(RW, 16.12.2010,nr. 53.240) ;

Dat voor de toepassing van punt 2.8 A van de instructie van 19 juli 2009 een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar, een wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een poging om een wettig verblijf te bekomen voor deze datum en een duurzame lokale verankering dient worden aangetoond ;

Dat voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 een ononderbroken verblijf sedert 31 maart 2007 en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimum één jaar of onbepaalde duur en een duurzame lokale verankering dient te worden aangetoond ;

Dat vertoger op 22 april 2004 arriveerde op het grondgebied en dezelfde dag verzocht om de vluchtelingenstatus ;

Dat vertoger reeds in 2007 en 2009 verzocht om de regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bij de burgemeester van zijn woonplaats;

Dat vertoger thans 8 jaar en 11 maanden ononderbroken verblijft op het grondgebied ;

Dat de banden met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken ;

Dat vertoger zich kan uitdrukken in het Nederlands ;

Dat vertoger een arbeidscontract voor onbepaalde duur bijbrengt dat door AN-KEE SPRL, Birminghamstraat 295 te 1070 Anderlecht werd ondertekend en dat voorziet in een maandloon van € 1480,00;

Dat vertoger zich intussen heeft geïntegreerd zodat een weigering van verblijf omwille van humanitaire redenen niet aanvaardbaar kan zijn ;

Dat een mogelijke verwijdering van vertoger van het grondgebied, gezien zijn langdurig verblijf, uitstekende integratie en vaststaand werkaanbod dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van vertoger te horen bevestigen ;

Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook gepast voorkomt dat het verblijf van vertoger zou worden geregulariseerd;

Dat het in casu gaat om buitengewone omstandigheden als bedoeld in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet die de verlenging van het verblijf mogelijk maakt ;”

De aangevoerde schendingen van het EVRM worden niet aannemelijk gemaakt. De middelen zijn bijgevolg voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn gedinginleidend verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoeker heeft ontegensprekelijk een rechtmatig en actueel belang bij de benaarstiging van onderhavig verzoekschrift;

Dat de bestreden beslissingen vertoger immers persoonlijk betreffen.

Dat niet alleen de regularisatie van zijn verblijf geweigerd wordt doch dat hem bovendien een inreisverbod gedurende 3 jaar betekend werd, wat hem belet terug te komen naar België.

Verzoeker houdt vol dat hij bij een terugkeer een reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke en vernederende behandeling, dat hij zelfs voor zijn leven vreest ingeval van gedwongen terugkeer.

Dat verder verzoeker een economisch, relationeel, psychisch en sociaal evenwicht in België gevonden heeft.

Dat ' bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong zijn hele gemeenschapsleven in België zou worden verbroken. Verzoeker is sinds maart 2004 in België, dit is zowat 10 jaar.

Dat hij er alles aan deed om zich aan te passen en dat hij op heden ten voile geïntegreerd is. Dat hij geen enkele affectieve band meer heeft met zijn land van herkomst.

Dat hij er verder alles aan om zich te integreren. Zo volgende hij Nederlandse les, cursus maatschappelijke oriëntatie eds.

Dat verzoeker gedurende deze bijna 10 jaar in België, een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen.

Dat hij door zijn langdurig verblijf in België en zijn hecht sociaal leven in België, zijn affectieve band met zijn land van oorsprong totaal verloren.

Dat het meer dan duidelijk is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovengenoemde beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofdte van verzoeker en zijn sociaal-psychologisch leven zou berokkenen.

Dat het verlaten van België het leven van verzoeker ernstig en volledig zou destabiliseren, ten eerste sociaalpsychologisch.

Verzoeker heeft dan ook alle redenen om naast de nietigverklaring van de bestreden beslissing de schorsing te vragen.

Dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel dan ook duidelijk voldaan is.”

2.2.2.1. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 3 november 1997, nr. 69 332).

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat het door verzoeker aangevoerde nadeel geenszins rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing. Een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris

waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard heeft immers niet tot gevolg dat de betrokkene *de facto* het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Het door verzoeker aangevoerde nadeel vloeit geenszins rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker geen verdedigbare grief gestoeld op een bepaling van het EVRM werd aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM, is er te dezen geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven. Bijgevolg werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 28 oktober 2013.

Aangezien verzoeker geen ernstige middelen en geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde die in verband kunnen worden gebracht met de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, dient de vordering op dit punt eveneens te worden verworpen.

DEEL V: Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling ervan desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 3

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN